

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2021r.

sprawy **R. S.**

skazanego za czyn z art. 286§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 marca 2021r., sygn. akt II Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 grudnia 2020r.,

sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. H. – Kancelaria Adwokacka w P. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy wyznaczonego z urzędu, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Analiza pierwszego z zarzutów kasacji prowadzi do wniosku, że mógł on być skierowany wyłącznie do Sądu I instancji. Obrońca skazanego wskazuje w nim na naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 k.k. Tymczasem Sąd Odwoławczy

ograniczył się do utrzymania w mocy orzeczenia Sądu Rejonowego, nie stosował on zatem prawa materialnego, a co za tym idzie, nie mógł go naruszyć.

W treści zarzutu nie wskazano przy tym na naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 440 k.p.k., co skutkowałoby uznaniem, że autor kasacji zwrócił uwagę na potrzebę dostrzeżenia przez Sąd Okręgowy wymienionych w zarzucie nieprawidłowości z urzędu. Sąd Najwyższy nie jest zaś uprawniony do rozpoznania sprawy we wskazanym zakresie, bowiem stosownie do treści art. 536 k.p.k. jest związany granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym może rozpoznać kasację wyłącznie w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k.

Z powyższym zarzutem powiązany jest zarzut z lit. f pkt 2 kasacji, w którym wskazano na naruszenie przez Sąd Odwoławczy art. 455 k.p.k. Zarzut ten nie mógł jednak zostać uwzględniony, bowiem w niniejszej sprawie nie zostały spełnione warunki określone w przytoczonym wyżej przepisie. Art. 455 k.p.k. stanowi, że sąd odwoławczy, nie zmieniając ustaleń faktycznych, poprawia błędną kwalifikację prawną niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. W zakresie czynu przypisanego skazanemu nie ustalono jednak, że zachodzi wypadek mniejszej wagi, podczas gdy dopiero poczynienie takiego ustalenia obligowałoby Sąd Okręgowy do zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego R. S. (*vide*: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2020r., sygn. akt I KK 155/20).

Twierdzenie, jakoby Sąd Odwoławczy nie odniósł się do zarzutu apelacyjnego wybiórczej i dowolnej oceny dowodów, nieuwzględniającej całokształtu dowodów i okoliczności ujawnionych w toku postępowania (zarzut 2 lit. a kasacji), nie znajduje potwierdzenia w treści motywów pisemnych orzeczenia tego Sądu. Na stronach 4-5 Sąd dokonał rozważań w powyższym zakresie i choć uczynił to w sposób dość ogólny, nie odnosząc się do konkretnych dowodów ujawnionych w sprawie, to, jak wynika z wstępnej części uzasadnienia, wynikało to z pełnej akceptacji argumentacji i ocen dokonanych przez Sąd Rejonowy.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że sposób wykonania obowiązku z art. 457§3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433§2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji

oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeżeli Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez Sąd I instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia Sąd Odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2018r., sygn. akt V KK 384/17).

Odnosząc się do zarzutów kasacji opisanych w pkt 2 lit. b, c i e na wstępie należy wskazać, że zadaniem Sądu Odwoławczego nie było czynienie ustaleń faktycznych w zakresie okoliczności sprawy podnoszonych przez obrońcę w zarzutach apelacji (tj. do kogo należał transportowany towar, czy jego właściciel dokonał zapłaty za transport oraz na czyją rzecz dokonał zapłaty), a odniesienie się do postawionych zarzutów, w tym stwierdzenie, czy nie dokonanie przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych w powyższym zakresie stanowiło uchybienie i miało wpływ na treść orzeczenia. Wbrew bowiem formalnego postawienia w zwykłym środku odwoławczym zarzutu naruszenia prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k., w omawianej części, jak zasadnie zauważył Sąd Odwoławczy, dotyczy on strefy uzasadnień faktycznych.

Uznać należy, że Sąd Okręgowy w należyty sposób rozważył omawiany zarzut, przy czym, odmiennie od obrońcy uznał, że okoliczności powyższe nie miały znaczenia dla ustaleń w zakresie sprawstwa skazanego (str. 5-7 uzasadnienia).

Podniesienie przez autora kasacji w sformułowanych zarzutach kwestii braku możliwości podszywania się skazanego pod osobę prawną, czy przywołania przez Sąd Odwoławczy jedynie części normy prawnej z art. 286§1 k.k. stanowi niepotrzebną, z punktu widzenia końcowego rozstrzygnięcia sprawy, polemikę. Oczywiście jest, że w pierwszym przypadku Sąd posłużył się skrótem myślowym, zaś w drugim ograniczył się do wskazania „istoty” przestępstwa oszustwa z art. 286§1 k.k., pomijając kwestię pozostałych jego znamion, określających cel (osiągnięcie korzyści majątkowej) i sposób działania sprawcy (wprowadzenie osoby w błąd, wyzyskanie jej błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsięwziętego działania). Zasadnicze znaczenie w tym zakresie ma opis

przypisanego skazanemu czynu, nie zaś sposób sporządzenia uzasadnienia przez Sąd II instancji.

Sąd prawidłowo omówił także zarzut z pkt 1 myślnik 2 apelacji, wskazując, jakie dowody świadczyły o niedokonaniu przez zlecającego transport zapłaty za wykonanie tej usługi, jak też odniósł się do okoliczności wskazanych w myślniku 3 tego zarzutu, tj. do zeznań B. B., okoliczności utworzenia konta firmy D. sp. z o.o. na platformie G. S.A. oraz zbycia tej pierwszej spółki, w którym to zakresie Sąd zwrócił uwagę na różnice w datach faktycznego zbycia spółki i ujawnienia tego w rejestrze KRS.

Ani w treści zarzutu ani uzasadnienia apelacji obrońca nie wyraził wątpliwości co do możliwości działania skazanego jako przedstawiciela spółki D. sp. z o.o. po jej zbyciu przez B. B. w sierpniu 2018r., dlatego też nie można czynić Sądowi Odwoławczemu zarzutu nieodniesienia się do powyższej kwestii.

Nie ma racji autor kasacji wskazując w pkt 2 lit. d kasacji, że Sąd Odwoławczy dokonał w swoich rozważaniach nieprawidłowej wykładni normy prawnej z art. 286§1 k.k. Nie sposób i w tym wypadku uznać, by miało to jakikolwiek wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie sprawy, niemniej zauważyć należy, że koncentrując się na rozumieniu znamienia „korzyści majątkowej” obrona nie dostrzegła zasadniczej wskazywanej przez Sąd kwestii, a mianowicie tego, że do znamion przestępstwa z art. 286 k.k. nie należy „osiągnięcie korzyści majątkowej”, lecz „działanie w celu jej osiągnięcia”. W przedmiotowej sprawie istotne zatem było ustalenie, czy działanie R. S. motywowane było chęcią osiągnięcia takiej korzyści, a nie, czy faktycznie ją osiągnął.

W pkt 1 lit. g) obrońca podniósł zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 437§2 k.p.k. i art. 452§2 k.p.k. poprzez nie orzeknięcie odmiennie przez Sąd Odwoławczy co do istoty sprawy. Nie sposób jednak oczekiwać od sądu odwoławczego, że dokona on zmiany orzeczenia sądu I instancji w sytuacji, gdy nie uznaje za zasadne zarzutów środka odwoławczego. Powyższy zarzut jawi się jako oczywiście bezzasadny.

Ostatni z zarzutów kasacji (pkt 3) dotyczący niewspółmierności wymierzonej skazanemu kary, jest w świetle dyspozycji art. 523§1 k.p.k., w postępowaniu kasacyjnym, niedopuszczalny.

Tym samym uznać należy, że Sąd Odwoławczy nie dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, tym bardziej zaś o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, a obrońcy wyznaczonemu z urzędu przyznano wynagrodzenie według norm przypisanych.